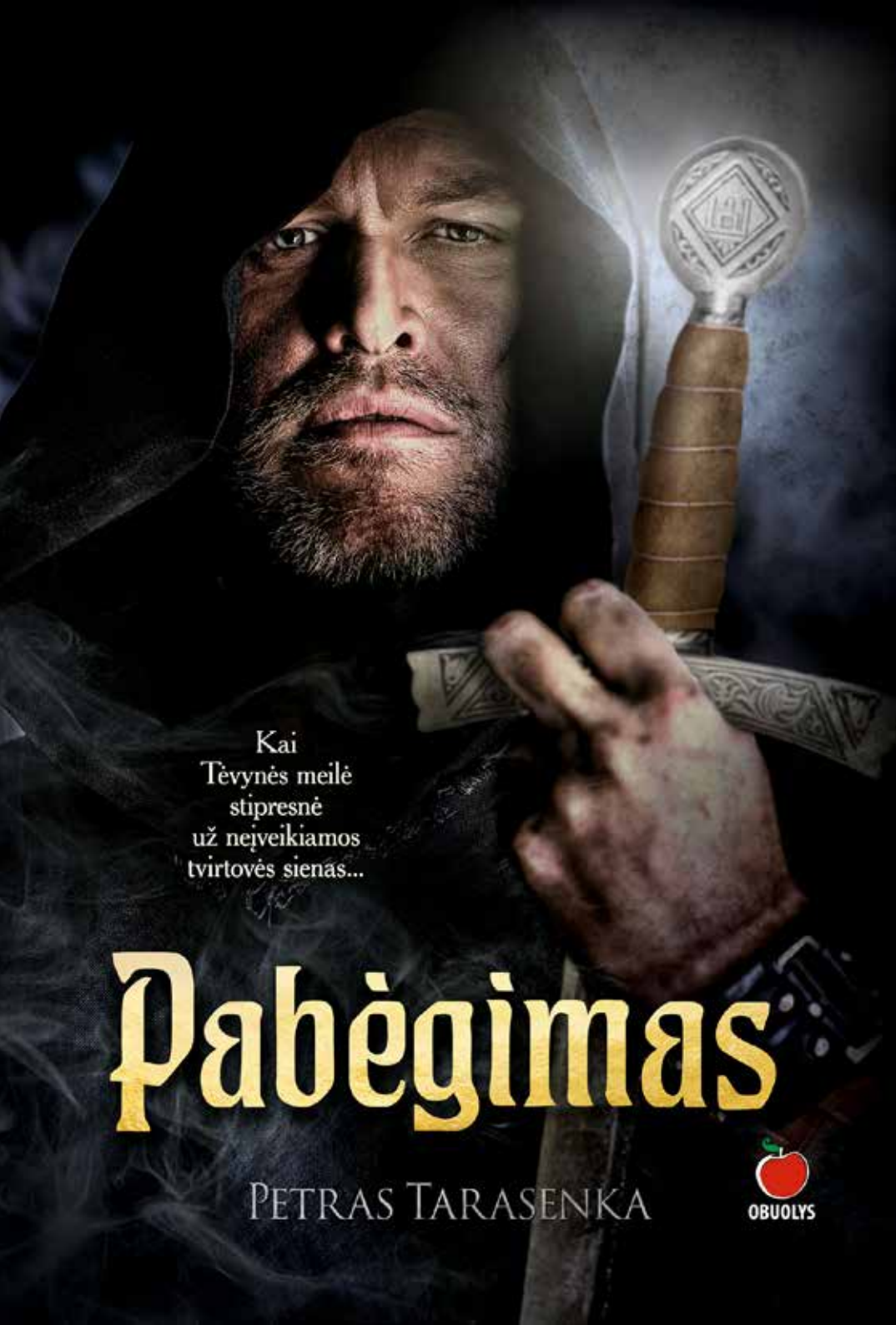

Kai
Tėvynės meilė
stipresnė
už neįveikiamos
tvirtovės sienas...

Pabėgimas

PETRAS TARASENKA

PETRAS TARASENKA

Pabėgimas

1351 METAI

Neramūs buvo 1351 metai Europoje. Dar tebesitęsė žiaurus šimtmetis anglų-prancūzų karas, Balkanų kraštus nio-kojo turkai, Rusijoje siautė totorių ordos, Lietuvą jau daugiau kaip šimtmetis teriojo vokiečių riteriai vienuoliai, iš pradžių kalavijuočiai, o vėliau ir Kryžiuočių ordino pulkai. Be to, įvairiuose Europos kraštuose dažnai kildavo nesantaikos, vaidai ir žiaurūs, grobuoniški karai tarp didesnių ir mažesnių feodali- nių valdovų. Paplitę miestuose ir kaimuose plėšikavimai, žu- dynės baugino ramius gyventojus, alino jų jėgas, kėlė nerimą dėl rytojaus.

Didžiausias siaubas buvo nuo XIII amžiaus katalikų kraš- tuose paplitusi „šventoji inkvizicija“, popiežiams laiminant vykdoma vienuolių, „viešpaties šunų“ dominikonų. Už ma- žiausią nusikaltimą katalikų bažnyčiai, už prieštaravimą fe- odaliniam pajungimui nusikaltusieji inkvizicijos sprendimu

būdavo sunkiai baudžiami, dažnai net gyvi sudeginami. Didesniuose miestuose neužgesdavo inkvizicijos padegti laužai, kuriuose būdavo deginami tūkstančiai pasmerktųjų. Nepalikdavo ramybėje inkvizicija net ir mirusių savo priešų: būdavo iškasami jų kaulai, prakeikiami ir metami į laužus. Turtas, garbė ir pats pasauliečių gyvenimas buvo vienuolių domininkonų valdžioje.

Nevilties apimti prekybininkai ir amatininkai uždarydavo savo įmones. Žemdirbiai mesdavo dirbti laukus. Atsižadėdami savo turtų bei artimųjų, žmonės apleisdavo namus, slėpdavosi giriose, užsidarydavo vienuolynuose, būriais keliaudavo po įvairias šventas vietas, maldaudami nuodėmių atleidimo ir stebuklų.

Jau daugelį metų šis siaubas siautė Europoje, o 1351 metais jis pavirto tikra klaikuma. Tą klaikumą sukelti padėjo ir nepaprastas gamtos reiškiny. Tais metais viduržiemį ilgai, kartais ištisas naktis, danguje švytėdavo nepaprasta žvaigždė – kometas. Jos ilga ir plačiai išsiskleidusi uodega dengdavo kone pusę dangaus skliauto. Kometos branduolys žėrėdavo įvairiomis spalvomis: čia vos švytėdavo blankia žalsva spalva, čia plieksdavo skaisčiai kaip saulė, čia degdavo kruvinai raudona ugnimi.

Su baime stebėjo žmonės tą nepaprastą dangaus kūną, vadino jį dievo rykšte, įžiūrėjo jame nelaimes pranašaujančius vaizdus: vieni matė sukryžiuotus kalavijus, kiti kraujais

plūstančią nukirstą žmogaus galvą. Įvairūs astrologai, burtininkai, žyniai tuos žmonių spėliojimus patvirtindavo ir net padidindavo.*

Apimti baimės, krikščionys pripildydavo bažnyčias, tikėjosi po jų skliautais rasti paguodos ir nusiraminimo. Bet ne taikos, ne paguodos žodžiai skambėjo iš sakyklų. Laikydami kometą artėjančio pasaulio galo ir baisiojo paskutiniojo teismo ženklu, kunigai ir vienuoliai baugino klausytojus dievo rūstybe ir ragino:

*– ...Skubėkite, krikščionys, kol dar laikas! Malda, aukomis šventajai bažnyčiai išpirkite savo nuodėmes, užsitarnaukite dieviškąją palaimą ir amžinąją išganymą. Valdovai, kilmingieji riteriai ir kalavijų valdantieji vyrai, skubėkite į šventąjį kryžiaus žygį! Daug metų apsėsti piktyjų pragaro jėgų pagonys lietuviai priešinasi šventajam krikštui, griauna bažnyčias, žudo krikščionis, niekina šventąjį kryžių. Susidėję su rytų schizma**, jie pasiryžo sunaikinti šventąją katalikų bažnyčią, mūsų išganymo ir amžinosios palaimos tvirtovę. Kovoti su pagonimis lietuviais ir juos apkrikštyti šventos katalikų bažnyčios pavesta kilniam ir dievobaimingam vienuolių riterių ordinui – kryžiuočiams. Jau daug kilmingųjų riterių ir karių toje šventoje kovoje pelnė karžygio garbę žemėje ir amžinąją palaimą danguje. Kova vis tebevyksta, vis įnirtingiau*

* Astrologai – žmonės, spėjantieji ateitį iš žvaigždžių.

** Rytų schizma – taip buvo vadinami pravoslaviai.

priešinasi pagonys šventajam krikštui. Senka riterių jėgos. Remkite šventąjį vienuolių riterių žygdarbį, katalikai!

Panašūs pamokslai jau daug metų buvo sakomi Vakarų Europos bažnyčiose, bet itin dažnai galėdavai juos išgirsti 1351 metais. Žinoma, į bažnyčios kvietimą atsiliepdavo ir valdovai, ir kilmingi riteriai, ir paprasti žmonės: skubėdavo jie būriais į kryžiaus žygį prieš pagonis lietuvius.

Tų metų pradžioje pasirodžiusi kometa, dvasininkų palai-kyta pasaulio galo ženklu, buvo panaudota ne vien tikinčiųjų sielų išganymui, bet ir pačios katalikų bažnyčios stiprinimui. Katalikų bažnyčia tuo metu buvo pasiekusi aukščiausią galybę. Ji valdė daug turtų, o pirmaujantieji joje Romos vyskupai – popiežiai – turėjo ne tik dvasinę, bet ir politinę galią. Karaliai, kunigaikščiai ir kiti feodaliniai Vakarų Europos valdovai buvo pavaldūs popiežiui. Katalikų bažnyčios galią, josios siekimą viešpatauti visame pasaulyje ypač palaikė įvairūs vienuolių ordinai. XII a. kryžiaus karų metu buvo įsteigtas vokiečių vienuolių riterių – Teutonų – ordinas, dėl balto apsiausto su juodu kryžiumi pramintas Kryžiuočių ordinu. Svarbiausias jo tikslas buvo platinti krikščionybę ir, tarnaujant bažnyčiai bei pačiam ordinui, grobti žemes, vergus ir visokius turtus. XIII a. pavergęs prūsus Kryžiuočių ordinas susijungė su kitu panašios paskirties Livonijos (Kalavijuočių) vokiečių riterių ordinu, kuris, užgrobęs lybius ir latvius, buvo įsitvirtinęs padauguvyje. Užsibrėžę tikslą sudaryti Pabaltijų galingą Teutonų ordino valstybę ir plėstis toliau į rytus, į rusų žemes,

nuo XIII a. pradžios kalavijuočiai, o nuo to amžiaus pabaigos ir kryžiuočiai pradėjo pulti lietuvius, kurie tuomet dar laikėsi savo senoviško tikėjimo ir todėl buvo vadinami pagonimis. Ypač pavojingas priešas lietuviams buvo Kryžiuočių ordinas, kuris XIV a. vidury buvo pasiekęs aukščiausią galybę.

1351 metai buvo vieni iš žymiausių to sunkaus ir atkaklaus karo metų.

– Valdove, baisiomis nelaimėmis grasina mums dievai. Vos tik sutemo ir vejas išblaškė debesis, vėl per visą dangų virš pilies pakibo uodeguota žvaigždė: tokia raudona lyg ugnis. Pažiūrėk, valdove! – išgąstingai kalbėjo sena auklė, įėjusi į kunigaikštienės Birutės kambarį Trakų pilyje vieną 1351 metų kovo vakarą. – Visa pilis apimta siaubo, tik apie nelaimes ir šneka.

Užsimetusi ant pečių kailinukus, Birutė skubiai išėjo į pilies kiemą, kur jau buvo susirinkę daug karių ir tarnų, vyrų bei moterų. Jie, stebėdami pakibusią žvaigždę, bukščiai tylomis šnekučiavosi.

– Jau kiek laiko apie kunigaikštį nieko nežinome, – kalbėjo sena auklė. – Kad tik jam nebūtų kas blogo nutikę...

Nors Birutė stengėsi būti rami, bet ir jai, pažvelgus į raudonai danguje šviečiančią žvaigždę, stingo širdis ir kilo nerimas dėl savo vyro, Trakų ir Žemaitijos valdovo kunigaikščio Kęstučio, kuris dar prieš mėnesį, sužinojęs, kad per žiemos

puolimus kryžiuočiai sunaikino Žemaitijoje kelias pilis ir nuteriojo didelius jos plotus, buvo išvykęs į Žemaitiją. Kur jis? Ar begyvas, gal serga?

Jau daugiau kaip dešimt metų Kęstutis valdė vakarinę Lietuvos dalį – Žemaitiją, Trakus, Sūduvius, Gardiną ir Brastą. Tai sritys, kurias dažniausiai puldavo, verždamiesi į rytus, kryžiuočiai. Ypač dažnai jie aplankydavo Žemaitiją, skiriančią juos nuo Kalavijuočių ordino valdomų sričių.

1351 metais Kęstutis buvo 54 metų amžiaus, patyręs ir narsus karys, sumanus gynybos organizatorius ir gabus karo vadas. Kautynėse dažniausiai dalyvaudavo pats, tvarkydavo ir drąsindavo savo kovos draugus, o pavojaus metu būdavo ramus, ryžtingas ir niekuomet neprarasdavo sąmojo.

Ramus buvo Kęstutis ir tuomet, kai, grįždamas iš Žemaitijos, jau netoli Trakų pamatė sušvitusią danguję nepaprastą žvaigždę. Su nedideliu raitų karių būreliu prijojo jis prie Galvės ežero pusiasalyje įrengtos pilies vartų. Sugaudė trimitai. Pilies sargyba, įsitikinusi, kad sugrįžo kunigaikštis, nuleido per platų vandens pripildytą griovį pakeliamąjį tiltą ir plačiai atidarė sunkius pilies vartus.

– Kunigaikštis sugrįžo! – pasigirdo linksmi balsai pilies kieme.

Vyro pasitikti atskubėjo ir Birutė.

– Kaip aš džiaugiuosi, Kęstuti, kad sveikas į namus grįžai. Juk matei danguję pakibusią uodeguotą žvaigždę? Visi iš jos nelaimės pranašauja!

– Nusiramink, miela Birute. Kol kas ta uodeguota žvaigždė ant galvos nenukrito, – kalbėjo žmonai Kęstutis. – Kabo ji ramiai danguje, ir tegul sau kabo!

– Man taip buvo neramu dėl tavęs.

– Kam visokių plepalų klausai? Išvaikysiu iš pilies visus tuos pranašus ir pranašes, kurie tave baugina. Į sargybines vakarų pilis juos išsiųsiu, tegul ten kraugeriams kryžiuočiams nelaimės užtraukia, jiems keršina. O keršto tai jie tikrai verti. Ar begali būti didesnių nelaimių už tas, kurias mačiau Ariogaloje ir Raseiniuose, vokiečių, tų „dievo bajorų“ padarytas šią žiemą? Pyls sugriautos, kaimai sudeginti, žmonės – seni ir jauni – išžudyti, į vergiją išvaryti, turtai išgrobti. Išsiuntinėjau po kraštą šauklius raginti į kovą vyrų. Pasmilkysime jų sodybas. Nenuleido rankų dėl tos nelaimės ir žemaičiai: ne į girias išbėgiojo, o vietoj sugriautų pilių naujas stato, ginklus kala, su dar didesniu įniršiu kovoja. Ypač tvirtai laikosi Skomantų pilis. Juk esi žemaitė, žinai, kad žemaičiai niekuomet nenusimeina, net nauja jų patarlė tvirtina: kas bus, kas nebus – žemaitis nežus!

– Kas bus, kas nebus – žemaitis nežus! Tikrai nežus! – lėtai, su tvirtu įsitikinimu pakartojo Birutė. – Tu neleisi jiems žūti.

Giliai girioje, kuri užėmė didelius plotus abipus Jūros upės, dešinėj jos pakrantėj buvo mažas Meškininkų kaimelis. Jame gyveno girių žmonės – medžiotojai, meškininkai. Taip jie ir

patys save vadino, ir kitų buvo vadinami, nes, klaidžiodami po girias, nepabūdavo girių galiūnių meškų, drąsiai su jomis stodavo į dvikovą. Medžiodavo jie ir kitus žvėris, ypač bebrus, kiaunes, lapės, kurių kailiai būdavo labai branginami. Už juos medžiotojai gaudavo grūdų, druskos ir kitų reikalingų daiktų. Gyveno jie ramiai ir laisvai. Nei juos pasiekdavo plėšikaujantieji kryžiuočių būriai, nei artimiausios bajoro Vaičio pilies raktininkas, rinkdamas bajorui duoklę. Giria ir klampios pelkės geriau negu stipriausios pilies sienos saugojo mažą Meškininkų kaimelį. Bet danguje švytinti žvaigždė baugino ir juos.

– Gero iš tos dangaus rykštės laukti netenka, – bylojo kartą susirinkusiems kaimynams senyvas vyras, rodydamas plačiai danguje išsiskleidusią žvaigždės uodegą. – Girdėjau, pasakoją seni žmonės apie pasaulio galą. Sakė, kad tuomet dangus ugnimi degs, degdamas ant žemės kris ir viską sudegins. Ar tik ne pasaulio galo pradžia? Žiūrėkit, kiek jau dangaus liepsnoja!

– Tiesą sakai, Bakšy, – pritarė kalbėjusiajam rudabarzdis vyras. Girdėjau, ana, iš žmonių, kad ir krivaitis Skabeika alkoje nelaimėmis grasino, sakė, kad kryžiuočių galybė viską ugnimi ir pelenais pavers, žmonės išžudys, šaukė visus į girias slėptis, savo gyvybę gelbėti...

Tylėdamos klausėsi vyrų pokalbio ir drauge esančios moterys. Su baime jos glaudė prie savęs mažus vaikučius.

– Atrodo, kad krivaičio Skabeikos pranašaujamos nelaimės mums nėra ko bijoti. Nesuras kraugeriai mūsų kaimo. Girių

jie vengia! – ramino susirinkusius žmones jaunas medžiotojas Nukis.

– E... E!.. Kaip girdžiu, tai būtų ir nebūtų nelaimių bijotės, o apie svarbiausią, kurios galime tikrai susilaukti, niekas nepagalvojate, – prabilo iki šiol tylėjęs jaunas, stiprus medžiotojas. – Gi bajoras, pats bajoras su kariauna pas mus kieminėti rengiasi.

– Ką sakai? Iš kur žinai? Iki šiol juk nei raktininkas, nei jis pats pas mus kelio nesurasdavo, – sujudo meškininkai.

– Dabar suras, kai visos pelkės užšalusios. Klausiate, iš kur žinau. Nagi pats raktininkas pasakė. Nuvilkau aš aną dieną pundą kailių į Vaičius pas rudąjį Sūlevą, papilyje sutinku raktininką. „Iš kur, – sako, – žmogau? Atrodo, meškininkas. Iš kailių pažįstu!“ Pagriebė kiaunių kailiuką ir sako: „Gera, kad pagaliau sumanėte duoklę bajorui atiduoti. Eime į pilį!“ – „Ne, – sakau, – mes laisvi girios žmonės, jokios duoklės niekam neduodame.“ – „O kieno girioje gyvenate? Ar ne bajoro Vaičio?“ – „Ar bajoras tą girią sodino?“ – klausiu. „Drąsiai kalbi, – sako, – tuojau parodysiu tau, kas girią sodino. Vyrai! – kreipėsi jis į karius. – Imkite tą neklaužadą, veskite į pilį!“ Vyrai – prie manęs, o aš jiems sakau: „Nelįskite, jei norit, kad sprandai liktų sveiki. Paliesit – į kitą pusę sužiursit!“ Stovi kariai, nedrįsta pulti, o raktininkas vis rėkia. Vienas karys ir besakęs: „Palikite jį, raktininke, juk tai meškininkas Rūpas!“ – „O kas man, kad jis Rūpas?“ – „Supykęs jis visą pilį sugriaus: juk meškas iš guolių plikomis rankomis traukia ir, už sprando

pagriebęs, į kaimą gyvas kaip veršiukus atvelka! Geriau jo nepykdykim!“ Pažiūrėjo piktai raktininkas ir sako: „Na, dar atsisikaitysim, ir prieš tavo jėgą rasime galią. Rasime ir prieš kitus neklaūžadas!“

– Štai tau ir devynios! – tarė Bakšys. – Tiek metų laisvi girioje gyvenom, niekam jokios duoklės nedavėm... Ateina, matyt, ir mūsų laisvei galas. Pramins taką bajoras į Meškininkus, tai jis daugiau neužžels. Štai kokią nelaimę mums dangaus rykštė neša.

– O jei bajorą su jo kariauna kur girioje patikus... Strėlės taiklios... Girios klampynės gilios... Ir pėdsakų neliks! – pasiūlė kažkas iš besikalbančių.

Tam pasiūlymui garsiai niekas nepritarė, bet skirstydamiesi patyлом visi sutiko, kad kitos priemonės apsiginti nuo bajoro nėra.

Ilgai klaidžiojo po girią medžiotojų meškininkų būrelis, ieškodamas žiemai įmigusių meškų guolių. Atidžiai apžiūrėjo daubas, audrų išverstų medžių duobes, užuovėjose suvartytas pusnis, bet veltui. Nei medžiotojai, nei jų šunys niekur nesusėkė meškų guolių. Per visą dieną nesudrebino girios žvėrį pajutusių šunų lojimas. Tarsi nusikaltę dėl tos nepavykusios medžioklės, šunys bindzino, nuleidę snukius, šalia grįžtančių pavakare į namus medžiotojų.

Staiga šunaujos vadovas, stiprus Juodis, sustingo vietoje, iškėlė snukį, patraukė orą ir, garsiai lodamas, metėsi į šalį. Pritardama įvairiais balsais, pasekė juo visa šunauja.

– Žvėris, meška! – sustojo prieky ėjęs Bakšys ir, kiek lukterėjęs, pasuko šunų puolimo kryptimi.

Pasuko ir kiti medžiotojai. Tačiau jau eidami iš šunų lojimo jie suprato, kad bus aptikę kažką kitą, tik ne mešką.

– Kas ten? – paklausė jaunas medžiotojas Nukis, pamatęs, kad Bakšys pasilenkė ties pusnimi.

– Atrodo, žmogus į pusnį įgriuvęs! – atsakė tas.

– Tikrai žmogus, moteris. Gal jau sušalusi! – patvirtino Nukis, priėjęs arčiau.

Ištraukė medžiotojai nejudančią moterį iš pusnies. Po jos kailiniais pasigirdo silpnas kūdikio verksmas.

Išgirdusi kūdikio verksmą, moteris krustelėjo, tarsi norėjo jį priglausti.

– Gyva ir motina! – šūktelėjo Bakšys. – Imkite, vyrai, nelaiminguosius ir greičiau į kaimą!

Suvynioję moterį su kūdikiu į savo kailinius, medžiotojai spėriai nužingsniavo.

– Štai, moterėlės, jums šios dienos laimikis. Tvarkykite jį greičiau! – kalbėjo medžiotojai, perduodami naštą išėjusioms sutikti moterims.

Netrukus vos gyvą, silpnai beverkiantį ir lūputėmis čepintį kūdikį paėmė maitinti tokio pat amžiaus vaikutį turinti moteris.

– Tai springsta! Išalkęs vargšelis! – kalbėjo moterys, stebėdamos kūdikį.

Prisotino kūdikis pienelio ir patenkintas, šnarpšėdamas nosyte ir šypsodamasis, užmigo.

Nelaimingoji kūdikio motina, nors buvo gyva, nors moterys visaip stengėsi ją atgaivinti, gulėjo be sąmonės. Tik paryčiu, kai išsimiegojęs kūdikis pabudo ir pradėjo garsiai rėkti, nubudo ir moteris, atmerkė akis ir, grobstydama rankomis šalia savęs, sušuko:

– Mielas vaikeli, kur tu?!

Slauganti moteris padavė kūdikį motinai. Stipriai priglaudė prie krūtinės savo kūdikį sąmonę atgavusi motina, apsidairė balana apšviestoje troboje ir nustebusi paklausė:

– Kur aš?

– Pas meškininkus, – atsakė šeimininkė ir, pastebėjusi, kad nepažįstamoji žiūri į ją išgąstingai, ramino: – Nebijok, mes ramūs žmonės: vyrai meškas girioje dobia, o mes vaikus auginame, meškieną kepame, dainas dainuojame.

Nurimo motina, priglaudė savo kūdikį ir užmigo.

Dieną, kai moteris visai atsilsėjo, atėję jos aplankyti vyrai ėmė klausinėti, iš kur ji, kaip patekusi į girią. Ji štai ką papasakojo:

– Aš... iš Kutimų kaimo. Mes bajoro Vaičio duoklininkai. Gyvenome ramiai, laukus dirbome, galvijus auginome. Netikėtai naktį užpuolė kryžiuočiai. Atėjo pasaulio galas. Degė trobesiai... riksmas, vaitojimai... Žudė galvažudžiai ir senus, ir

jaunus; mažus kūdikius, iš motinų rankų išplėšę, į ugnį mėtė, galvijus sugrobė. Kol vyras kirviu gynėsi, griebiau savo sūnelį ir per dūmus į girią pabėgau. Bėgau, bėgau, o ausyse vis dar skambėjo keiksmas, riksmas, vaitojimas. Pabėgti negalėjau... kritau... Kas vyrui, tėvams atsitiko, nežinau... Oi kaip buvo baisu! Tik tu vienas man likai, vargšas vaikelis! – verkdamas glaudė nelaimingoji prie krūtinės savo kūdikį.

– Girdėjot?! – rūščiai prabilo Rūpas į šalia stovinčius vyrus. – Negi ir toliau liksime ramūs, matydami tą baisią mūsų žmonių, mūsų brolių nelaimę, negi ir toliau, ramiai girioje tūnodami, vien tik su meškomis, taurais ir šernais imsime. Argi žudikų kryžiuočių kailiai stipresni už meškų, argi jų iltys aštresnės už šernų iltis? Miško galiūnų neišsigandome, o nuo kryžiuočių slepiamės. Reikia eiti, drąsiai drauge su visais į kovą stoti, žudikus jų pačių urvuose užpulti ir taip jiems įkrėsti, kad ir kelią į mūsų žemę užmirštų.

Vyrai tylėdami klausėsi įsikarščiavusio Rūpo žodžių.

– Kunigaikštis Kęstutis jau seniai visus vyrus šaukia, – vėl kalbėjo Rūpas. – Visą laiką jis sako, kad ne giriose reikia slėptis, o vyrui prie vyro stoti, visiems kaip vienam savo žemę, motinas ir vaikus ginti. Kęstutis patyręs, žino, ką kalba. Kiek kartų vyrus surinkęs kryžiuočiams atkeršino. Jei ne jis, tai tie kraugeriai jau seniai būtų mus suterioję. Reikia jam padėti, visiems drauge stoti į kovą.

– O kur eisi? – tarė Bakšys. – Juk pas bajorą reikia vykti, jis kariaunas veda. Na o bajoras, užuot vedęs į karą, pirmiau

pareikalaus bebrinių, kiauninių, medauninių ir kitokių duoklių, o už ką jam duoti? Tiek metų laisvi buvome, o dabar patys kilpą užsinersime. Juk žinote, kaip vargsta duoklininkai žemdirbiai. Rudenį bajorai ne dešimtąją derliaus dalį, kaip tėvų papročiai liepia, bet iki paskutinio grūdo atima, paskutinę karvę išveda. Nuo bado miršta žmonės, vaikai.

– Ne visi taip daro. Yra ir protingų bajorų. Ima tiek, kiek reikia kariams pilyje išmaitinti, ginklams įsigyti! – įsiterpė Nukis.

Kilo ginčai. Senesnieji meškininkai norėjo ir toliau ramiai girioje gyventi, bet jaunieji su stipruoliu Rūpu veržėsi eiti prie žmonių.

Po kelių dienų į Vaičių pilį atėjo daugiau kaip dešimt jaunų meškininkų su stipruoliu Rūpu priešakyje. Ietimis, kirviais, lankais ginkluoti, ant pečių su nešuliais įvairių kailių, žengė vyrai pro susibūrusius ir smalsiai juos apžiūrinėjančius pilies žmones.

– Tai bent vyrai! Nenuostabu, kad jie meškas kaip veršius už sprandų sugriebę vedžiojasi, – šnekėjo smalsuoliai. – Ko jie dabar į pilį atėjo?

Iš bajoro numo* išėjo raktininkas ir, pamatęs tarp atėjūnų Rūpą, sumišęs paklausė:

* Numas – senovės žemaičių gyvenamas pastatas.

Skaitykite likusius
222 iš **240** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

**Veiksmas, pasiaukojimas,
romantika – tai vienas patrauklių
lietuviškų istorinių romanų! Yra
kūrinių, kurie primena, koki
didvyrišką ir garbingą kelią
nuėjome iki savo valstybingumo.
Tai knygos, primenančios, kas
esame ir iš kur atėjome.**

1351-iejį. Lietuvoje vyksta įnirtingos kovos su Kryžiuočių ordinu. Įnoringoji Fortūna dar nesišyps nei vienai pusei. Ordinui vadovauja Vinrichas fon Kniprode – vienas garsiausių ir talentingiausių ordino magistrų, kurio vedami kryžiuočiai nuolat puldinėja Lietuvą. Lietuviai irgi neatsilieka – siaubia ordino žemes vos progai pasitaikius.

Vieno žygio į Žemaitiją metu kryžiuočiai užpuola ir sugriaua Skomantų pilį – bene didžiausią Žemaitijoje, išžudo gyventojus, tik palieka gyvą bajoro Giniučio, Skomantų valdovo, sūnų Alpą... Laikas bėga. Lietuvą kėčia karai, siaubia maras, alina kovos dėl valdžios. Marienburgio riteriai užaugina Alpą pagal ordino regulą ir tradicijas. Jaunuolis ruošiamas krikščioniškai misijai – skleisti tikėjimą tarp pagonių. Tačiau netikėtai nukritęs nuo žirgo ir sunkiai susižalojęs vaikiną susipažįsta su atsiskyrėliu gyvačių karaliumi Žaltiniu, kuris primena jam tikrąją kilmę. Alpas užsidega noru sugrįžti į Tėvynę ir atkeršyti grobikams. O proga netrukus pasitaiko – į ordino nelaisvę patenka kunigaikštis Kęstutis. Abu belaisviai, padedami Žaltinio ir seno tarno Antano, ima regžti pabėgimo planą...

Legendinės knygos „Pabėgimas“ autorius Petras Tarasenko (1892–1962) – Lietuvos karininkas, muziejininkas, archeologas, Lietuvos archeologijos pradininkas, rašytojas, turėjęs nepaprastą pasakotojo talentą. „Pabėgimas“ – žinomiausias ir populiariausias jo kūrinys.

ISTORINIS NUOTYKIŲ ROMANAS, VERTAS TAPTI FILMU

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Algimantas“, „Lietuvos valdovų paslaptys“, „Vytautas Didysis“ ar „Magnus Dux“, privalote perskaityti ir „Pabėgimą“.

ISBN 978-609-484-219-1

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Vidinio dizaino: © Shutterstock

Skaitmeninis žinomas yra gražus